

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 iunie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
președinte – Petru Ursache,
judecători – Constantin Alerguș, Ghenadie Nicolaev,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpata Torgovțev Emilia și avocatul acesteia Babără Marian, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2014 în cauza penală în privința lui

Torgovțev Emilia Zinovie,
născută la 03 septembrie 1962, originară din
s. Talmaza, r-nul Ștefan Vodă, domiciliată în mun.
Chișinău, bd. Dacia, nr. 38/4, ap. 111.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 09 ianuarie 2013 pînă la 21 octombrie 2013 (prima instanță);*
- 2. de la 20 noiembrie 2013 pînă la 28 ianuarie 2014 (instanța de apel);*
- 3. de la 16 aprilie 2014 pînă la 11 iunie 2014 (instanța de recurs).*

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 21 octombrie 2013, pronunțată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, Torgovțev Emilia a fost condamnată în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 2 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, Torgovțev Emilia la 05 octombrie 2012, aproximativ la 23¹⁵, deplasându-se pe bd. Dacia, mun. Chișinău, la trecerea de pietoni de lângă intersecția str. Burebista, conducînd automobilul de model „Toyota Land Cruise” cu n/î C OE - 111, încălcînd prevederile art. 45 pct. 1),2) din RCR conform căruia „conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținînd

permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră. În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului.” și pct. 11 lit. f) al Regulamentului Circulației Rutiere care prevede „conducătorul de autovehicul în timpul deplasării este obligat să acorde prioritate pietonilor la trecerile nederijate, semnalizate prin indicatoare sau marcaje corespunzătoare” și ca urmare a comis tamponarea pietonului Paladii Boris, care traversa regulamentar carosabilul.

În rezultatul tamponării, părții vătămate Paladii Boris, i-au fost cauzate conform raportului de expertiză medico-legală nr. 3161/D din 22.11.2012, *vătămări corporale grave.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care, invocând blândețea pedepsei, a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare a lui Torgovțev Emilia în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 5 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei și privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

În argumentarea apelului s-a invocat că instanța de fond la stabilirea pedepsei inculpatei nu a luat în considerație gravitatea infracțiunii comise, precum și nu a ținut cont de faptul că Torgovțev E., a comis accidentul rutier pe trecerea de pietoni, ignorând în totalitate prevederile art. 11 lit. f) al RCR, care prevede că conducătorul de autovehicul în timpul deplasării este obligat să acorde prioritate pietonilor la trecerile nederijate, semnalizate prin indicatoare sau marcaje corespunzătoare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2014, apelul acuzatorului de stat a fost admis, casată parțial sentința în partea stabilirii pedepsei complementare, și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Torgovțev Emilia condamnată în baza art. 264 alin.(3) lit. a) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa complementară – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În rest, sentința a fost menținută.

5. Colegiul penal a statuat că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor pe dosar, a apreciat probele cauzei din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia de vinovăție a inculpatei Torgovțev E. în săvârșirea infracțiunii incriminate. Totodată, avînd în vedere frecvența sporită a infracțiunilor similare, precum și faptul că în urma impactului părții vătămate i-au fost cauzate vătămări corporale grave, iar accidentul a avut loc la trecerea pietonală, Colegiul penal a considerat necesar de a-i stabili inculpatei pedeapsa complementară - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Instanța de apel a respins solicitarea apelantului de a stabili lui Torgovțev E. pedeapsa închisorii fără suspendarea executării pedepsei, și a reținut că, la acest capitol instanța de fond a stabilit o pedeapsă echitabilă inculpatei, ținînd cont de prevederile art. 7,61,75,76 Cod penal, de gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, precum și de faptul că prejudiciul material a fost reparat, iar partea vătămată careva pretenții față de inculpată nu are.

6. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar inculpata Torgovțev E. și avocatul acesteia Babără M., care au solicitat casarea deciziei contestate cu menținerea sentinței instanței de fond.

În argumentarea soluției solicitate recurenții au invocat că instanța de apel la stabilirea termenului pedepsei complementare nu a ținut cont și nu a apreciat la justa valoare circumstanțele atenuante stabilite în speță și anume: inculpata vina a recunoscut-o, a achitat integral prejudiciul cauzat prin infracțiune, a comis pentru prima dată o infracțiune din imprudență, se căiește sincer de cele comise, are la întreținere fiul care este student și mama care este pensionară, mai mult inculpata este invalidă, iar conducerea mijlocului de transport facilitează deplasarea acesteia și posibilitatea de a se ocupa de afacerea sa.

Consideră că instanța de apel în conformitate cu prevederile art. 78 alin. (2) Cod penal, urma să examineze posibilitatea reducerii sau excluderii pedepsei complementare, ultima însă încălcînd prevederile legale, neîntemeiat a majorat termenului pedepsei complementare, aplicînd inculpatei pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție decide inadmisibilitatea acestuia, deoarece este vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Cu toate că recurenții, în recursul declarat nu fac trimitere la vre-un temei de drept, aceștia invocînd că inculpatei i-a fost aplicată o pedeapsă prea aspră, semnalizează temeiul prevăzut la art. 427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, și anume, *pedeapsa a fost individualizată contrar prevederilor legale.*

Colegiul penal constată că, motivele invocate de recurenți nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezentei erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Totodată, Colegiul reține că recurenții sunt de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatei, astfel critică decizia instanței de apel doar în partea stabilirii pedepsei, nefiind de acord cu termenul pedepsei complementare.

Reieșind din prevederile art.414-415 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și este în drept de a casa sentința parțial sau total, pronunțînd o nouă hotărîre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță.

În cauza dată, instanța de apel a îndeplinit aceste prevederi ale legii.

După cum se observă din textul deciziei instanței de apel, aceasta judecînd apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, menționînd că prima instanță la stabilirea termenului pedepsei

complimentare inculpatei nu a ținut în deplină măsură cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, stabilindu-i în această parte o pedeapsă inequitabilă.

În acest sens, instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Astfel, Colegiul penal reține că lui Torgovțev Emilia în baza art. 264 alin.(3) lit. a) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, executarea pedepsei închisorii fiind suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an.

Pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Or, ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Colegiul menționează că, reieșind din criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 Cod penal, instanța de judecată îi stabilește persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în articolul corespunzător din partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

Din decizia instanței de apel se constată că, la stabilirea și aplicarea pedepsei, instanța a avut în vedere scopul și criteriile de individualizare a acesteia, prevăzute de art.61, 75 și 90 Cod penal.

Colegiul reiterează faptul că, în speță, judecarea cauzei penale a avut loc pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate și

cu respectarea prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală, și potrivit alin. (8) al acestui articol, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Instanța de recurs remarcă că, sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, prevede pedeapsa închisorii de la 3 la 7 ani, iar conform prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, pedeapsa redusă este de la 2 ani pînă la 4 ani și 8 luni.

Avînd în vedere cumulul de împrejurări, Colegiul penal conchide că, pedeapsa închisorii în aceste limite, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, aplicată inculpatei de către instanța de apel, este stabilită corespunzător gravității faptei, în raport cu pericolul social, atitudinea inculpatei față de cele comise, precum și luînd în considerație, circumstanțe atenuante stabilite.

Potrivit recursului inculpata și avocatul acesteia critică măsura de pedeapsă complementară aplicată inculpatei, ca fiind prea aspră, argumentînd că „în conformitate cu prevederile art. 78 alin. (2) Cod penal, în cazul în care instanța constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii pedeapsa complementară (obligatorie) prevăzută de lege poate fi înlăturată.”

La acest capitol, Colegiul penal ține să menționeze pct. 10 al Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 11 noiembrie 2013 „Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale” explică că în cazul în care instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pedeapsa complementară **care nu este obligatorie („cu sau fără”)** prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită poate fi înlăturată în conformitate cu prevederile art.78 alin.(2) Cod penal, iar în cazul în care pedeapsa complementară **este obligatorie** aceasta poate fi înlăturată numai în condițiile art.79 alin.(1) Cod penal.

În continuare, instanța de recurs reține că sancțiunea art. 264 alin. (1) lit. a) Cod penal, prevede pedeapsa complementară **obligatorie** privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de pînă la 4 ani.

Totodată, Colegiul penal conchide că, în speță nu au fost constatate temeiuri pentru aplicarea art. 79 din Codul penal.

Din considerentele nominalizate, instanța de recurs apreciază hotărîrea contestată ca fiind corectă și legală, iar termenul pedepsei complimentare stabilit, fiind în limitele prevăzute la sancțiunea normei penale în baza căreia Torgovțev Emilia a fost condamnată.

În consecință, Colegiul reține că, temeiul invocat de recurent prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului.

Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărîrea atacată este legală și întemeiată, iar recursul ordinar urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpata Torgovțev Emilia și avocatul acesteia Babără Marian, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2014, în cauza penală în privința lui *Torgovțev Emilia Zinovie*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 09 iulie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Constantin Alerguș

Ghenadie Nicolaev